

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2019 doručená ústavná s'ťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 43/2018 (ďalej len „napadnutý postup okresného súdu“) a práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 To 113/2018 z 18. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 172/2019 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi. Sudca spravodajca Peter Brňák bol podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 členom I. senátu ústavného súdu, ktorý pracoval do 16. februára 2019 (deň uplynutia funkčného obdobia jeho členov) v zložení Mariana Mochnáčová (predsedníčka senátu), Peter Brňák (sudca spravodajca) a Milan Ľalík.

3. Do 16. februára 2019 nebola ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľa rozhodnutá pôvodným I. senátom ústavného súdu. Keďže ide o naliehavú vec (väzba), rozhodnutie o ktorej neznesie odklad, bol zvolený postup podľa čl. II bodu 7 ods. 2 Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 v období od 17. februára 2019 do prijatia nového rozvrhu práce (ďalej len „dodatok č. 1 k rozvrhu práce“). Náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov bola táto ústavná s'ťažnosť 5. marca 2019 pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Baricovej. V súlade s čl. II bodom 3. písm. a) Rozvrhu práce ústavného súdu

Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 pri predkladaní vecí do senátu sudkyňou spravodajkyňou Janou Baricovou pracuje I. senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová (sudkyňa spravodajkyňa), Miroslav Duriš a Mojmír Mamojka [aj podľa čl. II bodu 2. písm. a) dodatku č. 1 k rozvrhu práce by I. senát ústavného súdu rozhodol o ústavnej sťažnosti sťažovateľa v rovnakom zložení]. Vzhľadom na uvedené senát ústavného súdu rozhodol vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tomto zložení.

4. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, odboru kriminálnej polície pod ČVS: KRP-135/1-VYS-KE-2017 z 26. januára 2018 trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

5. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 3/2018 z 29. januára 2018 vzal sťažovateľa v tejto trestnej veci do väzby podľa § 72 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť v zákonnej lehote, ktorú krajský súd uznesením sp. zn. 7 Tpo 10/2018 z 19. februára 2018 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

6. Obhajca sťažovateľa v rámci svojej záverečnej reči prednesenej na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 24. októbra 2018, mal požiadať o prepustenie sťažovateľa z väzby.

7. Na hlavnom pojednávaní okresného súdu, ktoré sa uskutočnilo 26. októbra 2018, bol vyhlásený rozsudok, podľa ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) a ods. 2 písm. a) a písm. c) Trestného zákona v súbehu s prečinom nedovolenej výroby

omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona.

8. Písomným podaním z 12. decembra 2018 sťažovateľ žiadal o okamžité prepustenie z väzby na slobodu z dôvodu, že okresný súd o jeho predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby nekonal a nerozhodol napriek tomu, že od jej podania uplynulo viac ako 40 dní. Dané podanie bolo doručené priamo krajskému súdu 12. decembra 2018, pretože v tom čase sa spis okresného súdu sp. zn. 1 T 43/2018 nachádzal na krajskom súde v súvislosti s rozhodovaním o odvolaní sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu z 26. októbra 2018. Napadnutým uznesením krajského súdu bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku s tým, že väzba podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku naďalej trvá.

9. Podľa názoru sťažovateľa „... lehotu 54 dní, teda lehotu v trvaní dvoch mesiacov rátajúc od podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu na okresnom súde po rozhodnutie krajského súdu o opakovanej žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu nemožno považovať za primeranú. V danom prípade porušenie práva sťažovateľa na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby je umocnené tým, že okresný súd o jeho žiadosti vôbec nekonal a ani nerozhodol.“.

10. Sťažovateľ sa domnieva, že „krajský súd pochybil, keď pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu nebral v úvahu skutočnosť, že ku dňu rozhodovania krajského súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu uplynula celkovo doba 54 dní a že okresný súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzby vôbec nekonal a ani nerozhodol a že týmto konaním, resp. nečinnosťou okresného súdu došlo k odpadnutiu dôvodu na ďalšie trvanie väzby, s čím spája ustanovenie § 79 ods. 1 Trestného poriadku konzekvenciu okamžitého prepustenia na slobodu“.

11. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp.zn. 1T 43/2018 porušil čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že nerozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

2. Krajský súd v Košiciach v uznesení z dňa 18.12.2018 sp.zn. 7To/113/2018 porušil čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že ústavne akceptovateľným spôsobom nepreskúmal dôvodnosť ďalšieho trvania väzby sťažovateľa.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15000,- €, ktoré sú Okresný súd Košice II a Krajský súd v Košiciach povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré sú Okresný súd Košice II a Krajský súd v Košiciach povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť na účet advokáta [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

15. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy prvej vety nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

18. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol

o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

20. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu (nerozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby) a napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým nebola ústavne akceptovateľným spôsobom preskúmaná dôvodnosť ďalšieho trvania väzby sťažovateľa (body 9 a 10).

21. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej uvádza, že súčasťou základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré sa týkajú práva na osobnú slobodu, je aj právo podať návrh na konanie,

v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (pozri napr. III. ÚS 7/00).

22. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „*speedily*“ a francúzsky výraz „*bref délai*“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, bod 21, Neumeister z roku 1968, A-8, bod 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, bod 55).

23. Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybnit' zákonnosť pozbavenia slobody, im zároveň poskytuje aj právo na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. 11. 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, bod 33 – bod 36, m. m. I. ÚS 18/03).

24. Ústavný súd v prípadoch, v ktorých sa zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenu rozhodovania o žiadosti o prepustenie na slobodu, judikoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011).

25. Ústavný súd v prvom rade upriamuje pozornosť na tú časť zápisnice z hlavného pojednávania, ktorá bola vyžiadaná od okresného súdu. V rámci nej mal právny zástupca sťažovateľa podať žiadosť o prepustenie z väzby:

„Aby som teda zhrnul záver tohto prednesu, po tak rozsiahlom dokazovaní, ktoré vykonal súd nie sú ničím nespochybniteľné dôkazy, ktoré by preukazovali trestnú činnosť môjho klienta, naopak nikto relevantným spôsobom nevyvrátil obhajobu môjho klienta o tom, že svojich kvázi odberateľov podviedol a predával im túto látku. Nie metamfetamín, ale metylsulfonylmetán. Z týchto dôvodov preto navrhujem postup v zmysle § 285 písm. b/ Tr. poriadku a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Košice v plnom rozsahu a prepustiť z vyšetrovacej väzby na slobodu.“

26. Krajský súd v napadnutom uznesení k žiadosti o prepustenie z väzby, ktorá mala byť podaná v rámci záverečnej reči, uviedol:

„K argumentom obžalovaného [REDAKOVANÉ], že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nebolo rozhodnuté bez meškania a že ku dňu 18.12.2018 uplynula doba 54 dní, čo je nezákonne vo väzbe, považuje nadriadený krajský súd za nutné uviesť, že na hlavnom pojednávaní dňa 24.10.2018 pred okresným súdom obžalovaný transparentným spôsobom žiadosť nepodal, ale len jeho obhajca v záverečnom návrhu navrhol oslobodiť obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora a prepustiť obžalovaného z väzby na slobodu.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 79 ods.2 Tr.por. posledná veta, podľa ktorého ak súd vyhlási oslobodzujúci rozsudok, čoho sa domáhal obhajca obžalovaného, predseda senátu bezodkladne vydá príkaz na prepustenie obvineného z väzby s uvedením dôvodu prepustenia a uvedie túto okolnosť v zápisnici; takto postupuje predseda senátu aj vtedy, ak v súdnom konaní uplynula lehota väzby podľa § 76 ods.6 Tr.por.

Záverom krajský súd považuje za potrebné uviesť, že návrh obhajcu obžalovaného v záverečnej reči, keď navrhol klienta spod obžaloby oslobodiť a prepustiť ho na slobodu, čo zodpovedá poslednej vete ustanovenia § 79 ods.2 Tr.por... nemal všetky náležitosti, ktoré štandardne žiadosť o prepustenie z väzby obsahuje.

Kedže odvolací súd tento návrh uvedený v záverečnej reči obhajcu po obsahovej stránke vyhodnotil, že mohlo by sa jednať o prejav vôle obžalovaného [REDAKOVANÉ] o nedôvodnom držaní jeho osoby vo väzbe, preto vykonal neverejné zasadnutie dňa

18.12.2018, na ktorom dospel k záveru, že dôvod tzv. preventívnej väzby je naďalej daný a preto zamietol v celom rozsahu žiadosť obžalovaného [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby a nevyhovel ani návrhu na prípadné nahradenie väzobného stíhania jeho osoby, nakoľko pre takýto postup neboli zistené zákonné podmienky spočívajúce v zistení existencii výnimočných okolností prípadu.“

27. Z už citovanej časti napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd považoval návrh prednesený právnym zástupcom sťažovateľa v rámci záverečnej reči za podanie, ktoré bolo ale podané netransparentným spôsobom, čo naznačuje nedodržanie formy podania (§ 62 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku). Zároveň krajský súd bližšie nešpecifikoval, ktoré náležitosti tento návrh neobsahoval. Zároveň krajský súd uviedol, že by mohlo ísť o prejav vôle sťažovateľa o jeho nedôvodnom držaní vo väzbe. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu možno implicitne dedukovať, že krajský súd nebol celkom presvedčený, že žiadosť o prepustenie z väzby bola sťažovateľom v rámci záverečnej reči podaná, ale z opatrnosti o nej rozhodol. V tejto súvislosti však ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa mal jednoznačným spôsobom vyjadriť, či v rámci záverečnej reči bola alebo nebola žiadosť o prepustenie z väzby podaná v súlade s Trestným poriadkom (vzhľadom na formu a obsah). Vyriešenie tejto otázky má totiž zásadný vplyv na to, či došlo k prietiahom pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa. Z už uvedených skutočností preto ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za zmätočné a rozporuplné.

28. Obhajca sťažovateľa v rámci záverečnej reči navrhol oslobodiť sťažovateľa spod obžaloby v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Oslobodenie spod obžaloby všeobecným súdom má za následok prepustenie obžalovaného z väzby (§ 79 ods. 2 posledná veta Trestného poriadku). V tejto veci sa však nemohol uplatniť postup podľa § 79 ods. 2 poslednej vety Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v bode 7. Ústavný súd sa domnieva, že procesný následok uvedený v § 79 ods. 2 poslednej vety Trestného poriadku mal aj na mysli obhajca sťažovateľa. Túto skutočnosť ústavný súd odôvodňuje tým, že obhajca v rámci záverečnej reči neuviedol, že konkrétne podáva návrh podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku, ako aj tým, že je rozdiel medzi formuláciou „prepustiť z vyšetrovacej väzby na slobodu“ a „podať žiadosť

o prepustenie z vyšetrovacej väzby na slobodu“. Túto skutočnosť umocňuje aj to, že obhajca sťažovateľa sa začal domáhať rozhodnutia po skoro 6 týždňoch od prednesenia záverečnej reči.

29. Zo záverečnej reči ako oprávnenia poskytovaného obhajcovi obžalovaného a obžalovanému (ako poslednému) prehovoriť vyplýva, že Trestný poriadok jej obsah v zásade nevymedzuje. Počas záverečnej reči obžalovaného a jeho obhajcu, ak táto nevybočuje zjavne z rámca prerokovanej trestnej veci, nemôže súd (samosudca, resp. predseda senátu) ani iná strana v trestnom konaní prerušiť a ani iným spôsobom obmedziť. Za týchto okolností nie je možné očakávať od okresného súdu, že má byť jeho úlohou skúmanie, či v rámci záverečnej reči bol podaný nejaký návrh obžalovaného. A to predovšetkým v situácii, keď sťažovateľ bol v súdnom konaní zastúpený obhajcom, teda osobou znalou práva. Obhajca sťažovateľa mal podať návrh takým spôsobom, aby neboli žiadne pochybnosti o prejave vôle sťažovateľa tak, ako sa to stalo v prípade podania uvedeného v bode 8. Podľa názoru ústavného súdu právny zástupca sťažovateľa v tejto veci nepostupoval s odbornou starostlivosťou tak, ako to vyplýva z § 18 ods. 2 prvej vety zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov.

30. Z už uvedeného preto podľa názoru ústavného súdu nesporne vyplýva, že posledná veta v záverečnej reči advokáta bola mienená ako návrh na rozhodnutie vo veci samej s ďalšími procesnými následkami. Žiadosť o prepustenie z väzby z uvedeného dôvodu nebola podaná, a z tohto dôvodu nemožno hovoriť o priet'ahoch okresného súdu pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa. Keďže nedošlo k porušeniu § 79 ods. 3 Trestného poriadku, neodpadol ani dôvod na ďalšie trvanie väzby, a teda neexistoval zákonný dôvod na prepustenie sťažovateľa z väzby. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 19, pozn.).

31. Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom z jej odôvodnenia vyplýva,

že sťažovateľ konkrétne namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd poznamenáva, že právo na urýchlené skúmanie dôvodnosti väzby je obsiahnuté v čl. 17 ods. 2 ústavy, preto je toto ustanovenie v pomere špeciality k čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 224/03, I. ÚS 34/04).

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2019